

som jeg er i Besiddelse af, kan jo imidlertid ikke virke saaledes paa Rigsdagen. Man tænker maasse her: Ja, det er en Selvfølge, at han taler godt for Ribe; men maasse ser han sig blind af Kjærlighed til denne sin Fødeby, og saa gaar det ind ad det ene Dre og ud ad det andet. Det er rimeligt, det have vi jo hørt saa tit, og naar den høitærede Minister ikke vil sige, at han efter at have foretaget Undersøgelse er kommen til det Resultat, at det er vor Pligt at komme Ribe til Hjælp, saa kan jeg ikke undre mig over, at det ærede Udvalg ikke vil gaa videre. Det er jo et sjældent Tilfælde, at Udvalget gaar videre med Gensyn til Bevillingsspørgsmaal, end Ministeren forlanger, skjøndt det forekommer mig, at man ligesaa fuldt er berettiget til at sige, at Ministeren skal have Mere, end han forlanger, naar der virkelig er Grund dertil, og jeg tror slet ikke, at den høitærede Minister havde taget sig det nær, om man var gaaet videre i den Retning, hvorom her er Tale. Det forekommer mig ogsaa, at Forslaget tyder paa, at den høitærede Minister nok skønner, at man burde komme Ribe yderligere til Hjælp og selv ogsaa har havt Hjerte og Sind dertil, men af hvilken Grund han ikke er gaaet videre, skal jeg ikke kunne sige; muligens endog, at han ikke har villet have den Ære og Fortjeneste at vise sig saa human mod Ribe. Det vilde slet ikke have været saa galt, om det ærede Udvalg var gaaet noget videre, og jeg tror, at det, naar det rigtig havde læst Lovforslagets Motiver, deraf vilde have set, at det ikke derved vilde have gjort Ministeren saa syndelig imod. Dette ufuldførte Havneanlæg var altsaa det første Stød for Ribe, et Stød, der dog ingenlunde ødelagde Byen, men saa indtraf Dplandsstabet efter Wienerfreden, og deraf fulgte en saadan Standsning for Byen, at den ikke har kunnet afhjælpes ved de ubetydelige Midler, der hidtil have været anvendte, nemlig for 5,000 Rd. aarlig i 5 Aar. Nu er jeg dog overbevist om, at den høitærede Minister ikke vil negte, at dette ikke er Ribes Skyld. Det er tværtimod Ribes Grundeiere, der mod, hvad der staar i Grundloven, have maattet afstaa deres Eiendomme mod deres Villie og uden Erstatning, thi de Eiendomme,

som før Fredslutningen f. Ex. var 4,000 Rd. værd, have nu kun den halve Værdi. Efter Grundlovens Ord kan man vel ikke kræve Erstatning herfor, og hertil tyer ogsaa Udvalget, idet det tilføjer, at man ikke kan gaa ind paa en saadan Erstatning, da det vilde drage andre Følger efter sig. Jeg tror imidlertid ikke, man skal være bange for den Konsekvens, dette kan drage efter sig. Forurettede en Kommune eller en By, skal man ikke frygte for at erstatte Tabet, fordi der vilde komme andre, som i lige Maade ville kræve Erstatning. Jeg kunde godt være med til at lade Staten erstatte ethvertsmønstret Tab, hvor det var slet saa at sige ved Statens egen Foranstaltning, og hvor Vedkommende ikke selv var Skyld deri, og navnlig da, naar Andre, som Tilfældet f. Ex. er ved Jernbanerne, have Fordel deraf. Det forekommer mig, at Saadant bør udjævnes af Statskassen, idet de Skadslidende da ikke ville komme til at lide stor Skade, og de, som have Fordel, deraf, gennem deres Skatter til Staten ville komme til at bære nogen Del af Udgiften. Men derhos vilde de Følger, som kunne opstaa af, at man nu kommer Ribe til Hjælp, blive aldeles forsvindende, naar man rigtig betragter Forholdet, thi det er et saa exceptionelt Tilfælde, at der end ikke tilnærmelsesvis kan opvises Egnende. Det ser næsten ud, som om man ret vil Byen til Livs fra alle Sider. Der er nu først dette uhyggelige Havneanlæg, som Regjeringen lofede os ind paa. Bistnok flete det i god Hensigt, men det var ikke ret gjort af Regjeringen at drage Haanden fra os, den Gang det viste sig, at Byen kom i en saadan Tilstand, at den ikke kunde hjælpe sig selv. Dernæst er der Dplandsstabet, som det er klart, at Ribe Kommune under ingen Omstændigheder kan bære Skylden for, og medens Kommunen tidligere havde mellem 26—27,000 Dplandsbeboere, blev den nu berøvet $\frac{2}{3}$ eller 18,000. Det vil vist være klart for Enhver, at selv den allerringeste af disse Dplandsbeboere, f. Ex. et Tjenestetjyende vilde anvende saa Meget i Byen, at den i det Mindste havde 1 Rd. i Nettoindtægt deraf, og dette vil altsaa blive 18,000 Rd. (Munterhed). Ja, jeg veed ikke om Nogen synes, at dette er